

GYÁSZ

A láthatatlan kéz bombái

Életének 75. évében hosszan tartó súlyos betegség után elhunyt Kasziba István 28-szoros válogatott röplabdázó, az elmúlt három évtized talán legkarakteresebb, legeredményesebb női röplabdaedzője, néhai szövetségi kapitány. Nyolc hazai bajnoki cím, négy Magyar Kupa-diadal fűződik a nevéhez, legemlékezetesebb időszaka az egyeduralgó Egerhez kötődik, amellyel a legjobb nyolc közé jutott a BEK-ben.

Brutálisan kemény ötjátszmas háború ért véget, Pista. Enyhén szólva nem a kedvenc posztodon játszottál. A nagy ütések, az irányítás, a hadvezérség helyett egy láthatatlan kéz a térfeledet bombázta kitarótan, és a liberó szerepébe, védekezésre kényszerültél. Nem tehetted mást, mint eltökélten harcolni, hogy ne essen le a labda, mindig készen állni, hogy felkaparhasd, mielőtt érinti a talajt, és ha egyszer el is veszted ezt a megnyerhetetlen, egyszerre drámai és férfias küzdelmet, a lehető legtovább odázd el a fehér zászló kítűzését.

A nagy harcban, győngyöző homlokkal vajon hányszor tekerted vissza gondolatban a filmszalagot, hogy újránézhesd a korábbi meccseket vagy mérkőzésszüneteket, a most lezárulthoz képest békebeli csatákat. Felvillant-e a bajai Rác Sándor tanár úr arca, aki megszerettette veled ezt a csodálatos sportágat, amelyben, ugye, nem cipelheted magaddal, nem dédelgetheted, nem pattinthatod le, nem pörgetheted meg

az orrodon a labdát? Eszedbe jutott-e, hogy most októberben lenne kerek hatvan esztendeje, amikor először mentél le edzésre, és csaknem négy évtizede, hogy az edzőlegenda Kotsis Attiláné búvkörébe kerültél. Ott ültél te is 1981 júliusában a japán universiadeválogatott edzésén a Folyondár utcában, és bőszen jegyzeteltél. Akkoriban tetted le a garast a női röplabda mellett, és már a sikerek learatása után egy tőmondatban elárultad a titkot: a nőket szeretni kell!

Mennyi emlék! A Kotsisné mellett a válogatott kispadján eltöltött évek, majd a stafétát átvétele Gabi nénitől, 1989-ben a Vassal elért első bajnoki cím, és – ahogy te fogalmaztál – az a rengeteg impulzus a felejthetetlen egri időszakban. Nem túloztál, amikor két éve (azóta nem beszélünk...) azt mondtad, az 1996-os hevesi hölgyarmada itthon ma is megverne mindenkit.

Jártad a magad útját, másodézdőt sosem alkalmazva, mondván, áskálódásra hajlamosító funkció...

A veszélyt kiiktattad, de másnak sikerült megfúrnia. Egy feletted állónak. Ahogy te hitted 2009 februárjában havat lapátolva: meglőttek. Felkaptad a fejet, és körülnéztél a rákospalotai hidegben. Hallgatóztál. Ki lőtt? Hol a robbanás hangja. De nem... A kilencedik csigolyád roppant össze. Megtámadta, kietta a csontodat a kór. Myeloma multiplex. Agresszív fajta. De te nem hagytad leesni a labdát. Az összejterrápiát magad mellé állítva hatalmasat vetődtél, és mindig odaértél.

Két éve is biztatón állt a döntő szett, még ha a zsugor ásványvizet nem is te emelted be a csomagtartóba, még ha a vörsvértestek száma kicsit kevesebb is volt. De egyre jobb szögben ütötte meg a labdát a láthatatlan kéz, és te több mint tíz év után elfáradtál.

Brutálisan kemény meccs volt, Pista, és te örökre megutáltad a liberóposztot.

Sziszifuszi egy munka...

Szabó Gábor